

Sygn. akt V CSK 24/19

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku M. S. i S. S.

przy uczestnictwie E. S., J. S., Z. S., A. S., U. P., jako następcy prawny J. B., X. S.,
M. P., Gminy G., Skarbu Państwa-Starosty Powiatu [...]

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 maja 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania Gminy G.

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 30 stycznia 2018 r., sygn. akt III Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. stwierdza, że każdy z uczestników ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślenia przy tym wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wskazała, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne zawarte w pytaniach:

- w jaki sposób i według jakich kryteriów należy ocenić czy doszło do rozpoczęcia posiadania samoistnego w stosunku do nieruchomości pozostających w zarządzie, w szczególności czy dopuszczalnym jest posługiwanie się pojęciem formalnego zarządu?

- w jaki sposób oceniać rozpoczęcie posiadania samoistnego w stosunku do działek, które pozostawały w zarządzie, a stały się następnie przedmiotem nabycia przez jednostki samorządu terytorialnego w trybie ustawy z dnia 10 maja 1990 r. Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz.U. 1990 r. Nr 32, poz. 191, ze zm.)?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki

sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżąca nie wykazała, by sformułowane przez nią zagadnienia prawne czyniły zadość przytoczonym wymaganiom. Jej argumentacja koncentruje się na przyjęciu, że uiszczanie opłat przez przedsiębiorstwo państwowe - poprzednika prawnego skarżącej, z tytułu zarządu nad nieruchomością świadczy o tym, że przedsiębiorstwo to wykonywało pełną kontrolę nad gruntem objętym wnioskiem o zasiedzenie. Skarżąca eksponując ten wątek pomija jednak, że Sąd drugiej instancji wskazał, że w sprawie nie zostały wykazane żadne okoliczności wskazujące na faktyczne władanie nieruchomością objętą wnioskiem po 1975 r. przez podmioty inne niż wnioskodawczy i ich poprzednicy prawni. Władanie przez nich nieruchomością nie było w żadnej mierze uzależnione od uzyskania zgody innych podmiotów i wyrażało się w rozplantowaniu ziemi, zagospodarowaniu terenu, wykorzystywaniu go na cele rekreacyjne, ogrodzeniu i wyrażaniu zgody osobom trzecim na przejście do przylegającego zbiornika wodnego. Zbudowane przez skarżącą wątpliwości zmierzają w istocie do podważenia tej oceny, nie są jednak wystarczające dla przyjęcia, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.